

PREDICĂ LA DUMINICA A IX-A DUPĂ RUSALII

Corabia pe valuri

“Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!” (Matei XIV, 27)

Frați creștini,

Sfânta Evanghelie de astăzi ne-a istorisit o întâmplare minunată plină de cel mai prețios înțeles.

Într-o noapte apostolii pluteau pe o corabie pe Marea Galileii, iar Iisus rămase în munte să se roage. Târziu în noapte, iată că ucenicii văd plutind pe deasupra apei o făptură albă. Crezând că e o nălucă, s-au înspăimântat și de frică au strigat; Dar Iisus îndată i-a liniștit: **“Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți !”**. Când au văzut că e însuși Învățătorul lor și se apropie de dânșii, pășind pe mare ca pe uscat, Petru a zis: **„Doamne, dacă ești Tu, poruncește să vin la Tine pe apă.”** Iisus i-a zis: **„Vino!”**. Iată-l, deci, pe Petru pășind pe deasupra apei.

Dar în noaptea aceea vântul era împotriva și bătea cam tare. Valurile se ridicau învolburate în sus și în jos, iar Petru văzând cum corabia rămăsese în urmă iar până la Iisus mai era încă distanță, îl cuprinse frica și, pierzându-și încrederea, începuse să se scufunde.

„Doamne, scapă-mă!” – strigă el îngrozit. Iisus se apropie de el și-i întinse mâna ridicându-l și-i zise: **„Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?”** Iar după ce au intrat ei în corabie, vântul a stat și marea s-a potolit. Această zguduitoare pagină din Evanghelie are două înțelesuri.

Mai întâi, înțelesul cel mai apropiat, ne arată o întâmplare adevărată petrecută pe Marea Galileii, salvarea lui Petru din valuri. Dar, Sfânta Evanghelie de astăzi mai are un înțeles tainic

care nu-și pierde valoarea niciodată. Ce vrea să ne spună? Că, ori de câte ori cineva își pierde credința în puterea izbăvitoare a lui Iisus și se reazemă numai pe puterile lui se prăbușește, piere, fiindcă singura scăpare, singurul liman de izbăvire rămâne de-a pururi Hristos, Fiului lui Dumnezeu.

Adevărul acesta are o mare valoare pentru noi creștinii, căci o mare mulțime de popor călătorește pe o mare bântuită de furtună și, întocmai ca și Petru, se scufundă în valuri și e gata să piară înghițită. De ce să piară atâta popor? De ce să se scufunde în valuri atâta lume? Fiindcă a pierdut credința adevărată în Iisus Hristos, fiindcă toți vor să-și aranjeze viața aceasta pământească numai cu puterilor lor proprii, fără puterea credinței, fără învățătura lui Dumnezeu. Soarele vieții noastre, puterea și sprijinul acestei vieți este credința în Dumnezeu. **„Fără de Mine nu puteți face nimic !”** – a zis Mântuitorul ucenicilor Săi. Iar Duhul Sfânt prin Psalmii lui David zice: **„ Dacă Dumnezeu nu zidește casa, în zadar se ostenește ziditorul !”**. Nu putem zidi fără Hristos. Pentru a ne îndrepta avem nevoie de Iisus Hristos, de Evanghelia Lui, de Biserica lui, de preoții Lui, de mila și bunătatea lui Dumnezeu. Dar dacă oamenii nu vor și nesocotesc pe Dumnezeu, nu numai că se vor scufunda în valuri grele dar vor deveni de nesuferit unii față de alții; căci toată civilizația, cultura și progresul omului nu sunt decât vorbe goale, case zidite pe nisip ce se vor risipi fără piatra credinței. Fiindcă nimeni nu poate scăpa în viața aceasta fără furtuni și necazuri. Nimeni nu este scutit, fie învățat sau neînvățat, sărac sau bogat, toți au parte de necazuri. Vremea vieții noastre trece mai mult cu nori negri decât cu cer senin, mai mult în furtună decât în liniște.

Sunt două feluri de valuri și furtuni pe marea vieții noastre: o parte cu necazurile și întristările ei, iar altă parte cu ispitele și păcatele. Furtuna necazurilor și a suferințelor toți o cunosc și se feresc de ea, însă nu cunosc oamenii cealaltă parte, viforul ispitelor, al păcatelor și al patimilor lumești și nu știu cum că păcatul este pricina a tot răul în lume. Puțini se înspăimântă, puțini umblă să scape de păcate, de patimi și aceasta din cauza necredinței în Dumnezeu, a puținei credințe sau a îndoielii în existența lui Dumnezeu și a vieții veșnice. Că e de ajuns numai să te îndoiești că există Dumnezeu și tot acolo ajungi. Pentru aceasta vedem atâtea răutăți în lume, atâtea suferințe și lacrimi.

Una dintre marile suferințe pe care o întâlnim foarte des este că aproape nu este casă, nu este familie în care părinții să nu se plângă de copiii lor. Copii neascultători, răi, obraznici, le fac greutăți mari părinților, în fel de fel de chipuri. În altă parte lipsește pacea dintre soți: certuri, bătăi, până la urmă despărțiri. Iată corabia învăluită de valuri; iată corabia izbită din toate părțile de viforul necazurilor! În altă parte furtuna morții s-a abătut și a smuls din rădăcini pe unul dintre soți, rămânând celălalt în haina neagră a tristului doliu.

Pricina tuturor relelor este păcatul și depărtarea de Dumnezeu, căderea omului în necredință. De aceea îngăduie Dumnezeu să vină asupra noastră vânturi potrivnice, să se înfurie marea cea sălbatică cu ură și să urle lovind cu greu în corabia vieții noastre, în casa noastră, ca noi îngroziți de cele ce vedem să strigăm la Dumnezeu, ca Petru, să-L căutăm pe El și să I ne rugăm Lui cu mai mult foc și cu credință arzătoare.

Așa și noi, iubiți creștini, trebuie să strigăm în durerile și în necazurile noastre numai la Dumnezeu, căci numai El poate să ne scoată din ele și să liniștească marea cea înfuriată și tulburată a vieții noastre. La El trebuie să strige soția când vede că soțul ei iubit nu mai trage acasă cu aceeași dragoste, nu se mai roagă lui Dumnezeu și nu mai merge la biserică, copiii sunt dezbinați, înrăiți și învrăjbiți, atunci când simte că se scufundă corabia vieții lor, iar casa lor este în primejdie de a se îneca în valuri, spulberându-se toate bucuriile.

În această situație, soțul sau soția să strige din adâncul sufletului: „Doamne, casa mea se scufundă în adâncul mării! Doamne, copiii mei s-au depărtat de Tine și sunt în pierzare! Doamne, norii negri ai nenorocirilor s-au abătut înfuriați asupra vieții noastre și a casei noastre! Scapă-ne, Stăpâne, că ne scufundăm!” În toate necazurile, în toate supărările și greutățile să strigăm plini de credință pe Dumnezeu, fiindcă nu este departe de noi; El este lângă noi, ne aude și știe totul, cunoaște tot ce se întâmplă cu fiecare în parte. Dar ne lasă câteodată să ne recunoaștem vina, necredința și depărtarea de El, căci numai faptele noastre cele rele ne depărtează de mila și bunătatea Lui. Să ridicăm glasul nostru cu multă încredere și să simțim prezența dumnezeirii Lui lângă noi și printre noi păcătoșii și să avem răbdare, așteptând, că ne mai pune câteodată credința la încercare; apoi să ne mai gândim și altfel: de câte ori a strigat și el la noi ca să ne întoarcem și n-am voit să-L auzim?! Pe atâtea căi ne strigă să ne întoarcem la El și nu vrem să auzim.

Viața noastră este o corabie prinsă de furtună în mijlocul mării. Dacă trăim o viață cu Domnul, dacă suntem împăcați cu Dumnezeu prin trăirea noastră față de legea Lui, venind la biserică, spovedindu-ne și împărtășindu-ne, nu avem de ce să ne temem în toate furtunile vieții acesteia, căci apare Stăpânul nostru, scăparea noastră și se face lumină în întunericul nopții, izbăvindu-ne de viitor. Când vine vreme rea în viața ta, creștine, și toți te părăsesc, strigă la Dumnezeu, că se ivește Mântuitorul tău și-ți spune și ție ca lui Petru: „Nu te teme, nu te înspăimânta, căci Eu sunt cu tine să te scap.”

Așa cum a zis și ucenicilor din Evanghelia de astăzi și așa face și cu noi până la sfârșitul vieții. Când tu creștine vei avea cârmuitor pe Mântuitorul, ce ușoară va fi viața ta atunci, căci El este calea spre țărnul mântuirii. El știe când vine furtuna și El singur știe s-o liniștească. Lasă-

te, deci, în mâinile Lui, lasă toată cârma vieții tale s-o conducă El și îndată vei scăpa de toate grijile, necazurile și primejdiile.

Am citit undeva că, pe o vreme de furtună, toți călătorii unui vapor erau cuprinși de groază și de spaimă pentru că vasul era amenințat să se scufunde. Numai un copil stătea liniștit și zicea: „E tata la cârmă și nu mă tem.” Era copilul căpitanului de vapor. Toți călătorii au rămas mișcați de încrederea ce avea copilașul acela în tatăl lui, care cârmuia vaporul.

Așa și noi să avem încredere în Tatăl cel ceresc, căci El va cârmui cu bine corabia vieții noastre. Să fim, dar, și noi adevărații Lui copii, copii cu dragoste înflăcărată de El și cu încredere neclintită în puterea Harului Său. Să avem grijă să nu părăsim pe Domnul pentru poftele și plăcerile noastre, că atunci suntem în cea mai mare primejdie căci foarte mulți s-au aruncat în prăpastie și în pierzare din cauza poftelor și a păcatelor.

Într-un sat a izbucnit un incendiu și au început să ardă câteva case; la una din case s-a întâmplat să fie și un copil mic într-un leagăn. Mama lui s-a grăbit să care din casă lucrurile ce le avea: banii, hainele, vasele și altele, dar pe copil l-a uitat în leagăn dormind. Târziu și-a adus aminte, când focul cuprinsese totul; un țipăt înfiorător s-a auzit dinăuntru – copilașul ardea. Țipete disperate scoase și mama de afară, dar totul era prea târziu... nu mai putea face nimic...

Așa fac cei mai mulți creștini cu sufletul lor – copilașul din noi, scânteia din Dumnezeu, comoara cea neprețuită – pentru care a trebuit să Se jertfească Însuși Fiul lui Dumnezeu, căci nu se putea cumpăra cu nimic de pe pământ și din cer. Așa aleargă omul în sus și în jos să strângă cele lumești dar sufletul – copilașul, îl lasă să ardă în focul păcatelor și al pieirii veșnice.

Cei mai mulți numai pe patul de moarte se trezesc că au uitat de suflet, dar atunci e prea târziu; atunci pe patul morții, văd mulți că s-au înșelat, când vin asupra lor demonii cei urâți și cumpliți să-i ducă în chinurile iadului.

Așa au venit demonii la un om aflat pe patul de moarte. Acesta toată viața nu crezuse că există diavoli; când îi spunea cineva, râdea de el și nu credea, dar acum când se zbătea în ghearele lor, și-i vedea, spunea în gura mare: „Iată că au venit demonii să mă ia! Iată-i ce urâți sunt! Dați-i afară, dați-i afară!” Dar cei adunați în jurul lui, căutau să-l încurajeze spunându-i că nu-i adevărat: „Nu există diavol! N-ai zis tu toată viața că nu există diavol?!”, dar el zbiera cât putea cu părere de rău și-i părea tare rău când vedea că nu-l crede nimeni și așa și-a dat sufletul în ghearele demonilor, gemând de disperare. În zadar a crezut atunci, căci a fost prea târziu.

Iată iubitorilor, să ne trezim mai înainte de timpul acela, să ne apropiem smeriți de Dumnezeu și să-l închinăm Lui cât mai mult din timpul nostru, căci numai acest timp este cu adevărat câștigat, numai această vreme petrecută în biserica Lui, în rugăciune, în lucrarea Lui, acest timp

este de preț înaintea Domnului și acest timp este scump pentru sufletul nostru, dacă îl întrebuițăm cu folos... că așa de repede se scurge, trece pe lângă noi și ne pomenim la sfârșitul vieții fără roade, înșelați. Să luăm aminte că atunci este prea târziu !

Un învățat din Anglia a pus mai multe întrebări la mai mulți oameni care scăpaseră din ghearele morții. Optzeci la sută din cei întrebați au răspuns că în clipele acelea, când s-au văzut în gheara morții s-au gândit cât de rău și-au cheltuit viața și cât de puțin au lucrat pentru sufletul lor. „În fața mea – spune unul – nu vedeam decât faptele mele cele rele și simțeam că mă topesc sub groaznica muștrare că nu m-am îngrijit de suflet.” Fiecare dintre noi poate ne aducem aminte de câte o primejdie din viața noastră și poate am întâlnit pe câte cineva spunându-ne cu foc că era gata – gata să plece; ba din accident, ba din boală și din câte și mai câte.

Despre apostolul Petru știm că au venit peste el, mai târziu, și alte feluri de valuri; când se afla în curtea arhierului s-a lepădat de trei ori de Stăpânul Hristos, tot de frică, de frica unei slujnice ca să nu-l recunoască. Din acest somn al lepădării l-a deșteptat un cocoș. De câte ori cădem și noi în vreun păcat, ne cântă și nouă un cocoș; acest cocoș este conștiința noastră, este glasul cel dinlăuntru care ne muștră pentru lepădările noastre. Cum ai săvârșit păcatul, mai curând sau mai târziu, cocoșul acesta îți va cânta creștine! Oriunde te-ai duce, de glasul lui nu vei scăpa. Acest cocoș al conștiinței tale nu va tăcea decât cu o condiție: să plângi cu amar, ca Petru, și să te întorci plângând la Dumnezeu cu pocăință. Ferice de cei care se trezesc la cântarea acestui cocoș, ferice de cei ce stau treji toată viața până la ultima suflare; vai celor care nu se trezesc nici până-n ultima clipă!

Să fim atenți că pierzarea cea mai cumplită vine din cauza fricii! Din această cauză era să se scufunde Petru, că i-a fost frică de valuri, de vântul cel tare care sufla; s-a lepădat apoi de trei ori, de frica unei femei slujnice ca să nu sufere ceva, să nu fie luat și el cu Iisus, la bătaie și la închisoare, la suferință și la cruce. Din această cauză Îl sfătuia Petru pe Domnul Hristos să fugă de cruce și de moarte: **„Să te ferească Dumnezeu, Doamne, să nu Ți se întâmple așa ceva, să mori în suferințele acestea de care ne spui!”**

Tradiția spune că fiind Sfântul Petru la Roma, în timpul celei mai grele prigoane, a fugit de frică, însă pe drum l-a întâlnit pe Domnul Iisus Hristos mergând spre Roma, și l-a întrebat: „Unde te duci, Doamne?”. Și i-a răspuns Domnul: „Mă duc, Petre, să Mă răstignesc iarăși, în locul tău, că tu fugi”; adică Ți-e frică, nu vrei să mori. Și atunci Petru s-a întors la Roma și a murit răstignit pe cruce, cu capul în jos, fără să-i mai fie frică. Și-a adus aminte că de moarte nimeni nu scapă. Ferice de cine moare și suferă pentru Dumnezeu, pentru numele Lui!

Am luat noi palme pentru Hristos?!... că El a luat pentru noi. Am stat noi undeva la închisoare pentru numele Lui?!... că El a stat. El a fost hulit, batjocorit și răstignit între tâlhari, socotit vrăjmaș, răzvrățitor, mincinos și păcătos... El Creatorul cerului. Și noi ne supărăm de o vorbă și ne lepădăm de un cuvânt, spus de cineva aiurea. Și ne mai batem și cu pumnul în piept că suntem creștini, ucenici ai lui Hristos. Să nu ne apuce moartea cu păcate ca acestea, că vai de noi va fi! Să ne aducem aminte că de multe ori am trecut prin groaza morții și atunci când am trecut, fiecare ne gândeam la păcatele noastre, la nepregătirea noastră, la nepăsarea noastră, la timpul care s-a scurs și n-am făcut nimic pentru suflet, pentru copilașul acesta sfânt, care va zbura să-și ia plata acolo, la Creatorul lui.

Am purtat grijă de trup, de lucrul acesta trecător și muritor; pentru el muncim și lucrăm zi și noapte, iar sufletul rămâne neglijat, neîngrijit, nespovedit, neîmpărtășit, nepregătit. Ne mirăm când auzim pomenindu-se prin biserici: Ion, Maria, Gheorghe, Constantin nespovediți, neîmpărtășiți, morți fără lumânare, fără pregătire. Ce de suflete mai apucă iadul! Ce de roade bogate are diavolul !

Să ne trezim frați creștini, să fim gata în tot momentul! Deșteptați-vă! Treziți-vă, fiți gata! Stăpânul este la ușă; Stăpânul nostru Hristos. Ne cheamă la El. Vine ca să-și ia copiii, ucenicii, fecioarele cu candelile aprinse.

Să fim întotdeauna înflăcărați pentru Dumnezeu, pentru numele Său! Să nu ne mai târâm pe pământ, că-l lăsăm curând. Să ne sfințim mintea și inima, tot trupul și toată ființa noastră, ca să fim gata la glasul trâmbiței, când va suna Împăratul pentru a ne aduna la El.

Ne amintim, poate, cu toții de groaza cutremurului care a fost. Câți nu și-au pierdut atunci banii, bijuteriile, case, copii; pe unii soți i-a despărțit Dumnezeu că trăiau păcate în păcate porcești, păcatele sodomiei, păcatele cele mari și grele. Și în mometele acelea, cine nu s-a trezit, cine nu se tânguia, cine nu-și aducea aminte, cine nu zicea: „Doamne, Doamne acum plec și n-am făcut nimic pentru suflet! Doamne, acum mă înghite pământul și n-am făcut nimic!”? Să ne aducem aminte și să ne încredințăm viața noastră în mâinile Stăpânului Hristos. Să-L rugăm și noi, ca ucenicii, să nu ne lase singuri, căci valorile sunt mari, ne îngrozim de hulele celor necredincioși, celor răi.

Știți cine are cei mai mulți dușmani?!... Știți cine este cel mai înjurat?!...Dumnezeu! Dumnezeu este înjurat mai mult ca noi păcătoșii. Dumnezeu este hulit, El care ne dă nouă toate, El care ne iubește și ne hrănește, El are cei mai mulți vrăjmași. Dacă suntem păcătoși, că nu este nimeni fără de păcat, nu este cumplit să mai fim și vrăjmași ai lui Dumnezeu?! Ce vor face vrăjmașii Lui în clipele plecării?!

Să călătorim și noi pe marea acestei vieți tulburată de tot felul de ispite și necazuri, și să-L rugăm cu credință statornică, cu credință înflăcărată, să fie cu noi în toate zilele și noi să fim cu El în toate clipele.

Rugăciune

Stăpânul nostru și Mântuitorule Iisuse, caută din înălțimea Sfântului Tău locaș spre toși creștinii aceștia, care s-au adunat aici ca să audă cuvântul Tău și liniștește marea cea învolburată și înfuriată din casele lor, din sufletele lor!

Celor care nu au pace, dă-le pace Stăpâne; zi Tu un cuvânt pentru ei, iartă-le păcatele, zi cum ai zis slăbănogului: „Iertate să fie păcatele tale!”, întărește-i în credință. Pe cei bolnavi îi tămăduiește și-i miluiește pe toți cu Darul, cu bunătatea Ta și cu mila Ta, ca să Te slăvim și în viața aceasta, câte zile mai avem, și acolo, în ceruri, în vecii vecilor! Amin!